

Kerkwijding – Onze Lieve Vrouw - zondag 3 oktober, Kerkwijding
Ezechiël 47,1-2.8-9.12 ; Psalm 46(45),2-3.8-9 ; 1 Korinthiërs 3,9b-11.16-17 ;
Johannes 2,13-22.

De kerk dat zijn wij

Het valt mij iedere keer weer op als ik door de kerk loop. Wanneer toeristen de kerk binnenkomen, en het drukke rumoerige plein achter zich laten, en dan met enige verbazing dit ingetogen kerkinterieur zien, dat ze opeens stil worden. De mannen doen hun petje af, de mensen blijven even achter in de kerk staan om te wennen het licht. Opeens zijn ze stil. Ze laten zich als het ware overweldigen door de sfeer. Zeker als ze zien dat er mensen in de banken zitten, om te bidden.

Alle toeristen begrijpen het. Binnenkomen in een kerk is heel wat anders dan binnenkomen in een feestzaal, een vergaderzaal of een hobbyruimte. Een kerk straalt iets uit. En iedereen begrijpt dat onmiddellijk. Iedereen voelt dat onmiddellijk aan.

Daarom is een kerk in onze traditie een gewijde ruimte. Daar mag niets anders gebeuren dan gebed of eredienst. Daarom worden kerken ook ingewijd door een bisschop, en herdenken wij in alle kerken ieder jaar de verjaardag van de kerkwijding. Een kerk is voor ons een groot huis, toegewijd aan God, dat dan ook nergens anders voor gebruikt kan worden.

Het kerkgebouw is er voor de sacramenten, voor de viering van de Eucharistie, voor doopvieringen, voor huwelijken, voor uitvaarten, voor gezamenlijk gebed. Voor stil gebed, voor meditatie. Soms ook voor meditatie in de vorm van een spiritueel concert of een orgelrecital. Maar waar altijd de verbondenheid met God werkelijkheid wordt.

Ik sprak vorige week met een vriend, die van protestantsen huize is. En we hadden het daar toevallig over. Protestanten hebben een heel andere opvatting over een kerkgebouw. Het is niet gewijd, niet ingezegend. En je kunt het dus voor van alles gebruiken, verhuren bijvoorbeeld voor een prijsuitreiking. Een kerk is in hun traditie alleen een gebouw, om het wat cru te zeggen, vier muren en een dak, of, zoals Huub Oosterhuis het ooit enigszins ondeugend, formuleerde: “zomaar een dak boven wat hoofden”.

Nee, een kerk is ook – en daar zijn we het wèl over eens –, een huis dat uitnodigt, dat mensen bijeen brengt. Het is een huis waar God de ruimte krijgt, waar Hij woont. Waar er twee of drie in zijn naam aanwezig zijn, en Hij in ons midden is. Een huis waar ook mensen wonen, waar mensen samenkomen, samen iets vieren, samen lief en leed delen, samen bouwen aan heden en toekomst.

Daarmee zijn we onmiddellijk weer bij de les. Nee, uiteindelijk gaat het niet over het stenen gebouw, hoe mooi het ook is. Het gaat over de mensen die er samenkomen. Overigens zegt Paulus niets anders, in de tweede lezing vandaag uit de Eerste Korinthiërsbrief, wanneer hij schrijft: “Broeders en zusters, Gij zijt Gods bouwwerk”. – “Gij weet toch dat gij Gods tempel zijt?” En dan bedoelt Paulus niet de Onze Lieve Vrouwebasiliek uit de 12e eeuw, maar dan bedoelt hij de kerk die wij als gemeenschap opbouwen, de geestelijke kerk, waarvan ieder van ons een steen is, en Christus het fundament. Deze kerk bouwen wij iedere dag op.

De kerk, dat zijn wij.

Régis de la Haye, diaken